

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: KDT, a.s.**, se sídlem Boršov nad Vltavou, U Sila 246, IČ 62509837, *zastoupené Mgr. Martinem Škrabalem, advokátem, se sídlem Praha 1, Jánský vršek 13*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, *za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) VLEXEN s.r.o., se sídlem Praha 1, Dlouhá 705/16, IČ 27564819, a 2) obec Jenišov, se sídlem Jenišov 88, Jenišov*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2014, čj. 163/SÚ/14-4,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 4. 4. 2014, čj. 163/SÚ/14-4, a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, úřadu územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 15. 10. 2013, čj. 14476/SÚ/13, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Škrabala, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět soudního řízení

Žalobou ze dne 10. 6. 2014 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2014, čj. 163/SÚ/14-4 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k odvolání žalobkyně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Úřad územního plánování a stavební úřad (dále též jen „*stavební úřad*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 15. 10. 2013, čj. 14476/SÚ/13 (dále též jen „*stavební povolení*“ nebo „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Výrokem prvoinstančního rozhodnutí bylo po změně provedené žalovaným vydáno dodatečné stavební povolení na stavbu „oplocení - opěrná zeď Jenišov, Pod Rohem“ na pozemku parc. č. 165/502 v k. ú. Jenišov (dále též jen „*Stavba*“).

Územní řízení a stavební řízení byly upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*stavební zákon*“).

Obecné požadavky na využívání území při vymezení ploch a pozemků, při stanovování podmínek jejich využití a umístování staveb na nich a rozhodování o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území, byly upraveny vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále též jen „*Vyhláška*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

[II] Žaloba

Žalobkyně připomněla, že prvoinstančním rozhodnutím následně potvrzeným (resp. pouze lehce upraveným) rozhodnutím o odvolání bylo vydáno dodatečné povolení stavby na Stavbu, která stojí přímo na hranici pozemku stavebníka a žalobkyně, přičemž žalobkyni tato stavba omezuje v užívání jejího pozemku, zejména v přístupu k na pozemku umístěným inženýrským sítím, a zároveň významným způsobem mění charakter zástavby dané lokality a odtokové poměry mezi dotčenými pozemky. K tomu žalobkyně uvedla, že původně byl v daném místě svah, aktuálně je přímo na hranici jejího pozemku postavena monolitická betonová konstrukce o délce několika desítek metrů a výšce místy až přes pět metrů. Proti realizaci Stavby bylo přitom postupem stavebníka, který Stavbu vybudoval bez příslušného povolení, žalobkyni znemožněno se jakkoliv bránit. V důsledku procesních pochybení prvoinstančního správního orgánu a následně i žalovaného byla potom žalobkyni znemožněna její obrana i v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. V rámci tohoto řízení potom oba orgány několikrát chybně aplikovaly právní normy, v důsledku čehož došlo k dodatečnému povolení Stavby v rozporu s právní úpravou.

Žalobkyně v rámci *první* žalobní *námítky* („Odstupové vzdálenosti“) uvedla, že v řízení o dodatečném povolení Stavby opakovaně poukazovala na to, že v daném případě

nejsou dodrženy odstupové vzdálenosti ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Argumentaci žalobkyně prvoinstanční správní orgán odmítl s tím, že v případě Stavby jde *de facto* o plot, žalovaný potom odkázal na podmíněné upuštění od požadavku na odstupové vzdálenosti, aniž by použití této výjimky jakkoliv odůvodnil.

Dle přesvědčení žalobkyně se ale nelze ztotožnit s argumentací stavebního úřadu v tom smyslu, že „stavbu opěrné zdi nelze kvalifikovat jako stavbu bezprostředně související a podmiňující bydlení, (...) tudíž se neposuzuje podle § 25 odst. 5 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. (...) Není neobvyklé, že opěrná zeď u rodinného domu nahrazuje oplocení, a proto se tato stavba posuzuje obdobně. (...)“. Stavbu opěrné zdi totiž v žádném případě nelze zaměňovat se stavbou plotu, o čemž pochopitelně svědčí i to, že na Stavbu bylo vydáno dodatečné stavební povolení s odkazem na § 18c vyhlášky č. 503/2012 Sb., které řeší v podrobnostech právě obsah stavebního povolení. V souladu s § 104 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona by totiž na stavbu oplocení (tedy plotu) nebylo potřeba ani stavební povolení, ani ohlášení. Bylo-li tedy vydáno na Stavbu dodatečné stavební povolení, je zřejmé, že ji ani prvoinstanční správní orgán ani žalovaný za stavbu oplocení nepovažovali a uvedené argumenty byly v rámci posuzování povinnosti dodržet odstupové vzdálenosti použity ryze účelově. K tomu žalobkyně doplnila, že stavební zákon (§ 79) upravuje speciálně i postupy pro povolování staveb opěrných zdí, a to v možnost realizovat stavbu opěrné zdi do výšky 1 m, které nehraňují s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím i bez rozhodnutí o umístění stavby či územního souhlasu, a § 104 odst. 1 písm. h), jež pro opěrné zdi do výšky 1 m, které hraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím vyžaduje ohlášení. Z logiky věci potom všechny vyšší opěrné zdi (jako v tomto případě opěrná zeď o výšce 3,8 - 5,2 m) vyžadují stavební povolení. Je tedy zřejmé, že stavební zákon pro stavby plotů a opěrných zdí vymezuje diametrálně odlišná pravidla, a nelze tedy tyto kategorie staveb libovolně směšovat, jak činil ve svém rozhodnutí prvoinstanční správní orgán. I pokud by v případě stavby oplocení nebylo třeba dodržovat odstupové vzdálenosti, nelze v žádném případě stejný závěr automaticky aplikovat na odstupové vzdálenosti pro opěrné zdi.

Žalobkyně rovněž poukázala i na webovou stránku Ústavu územního rozvoje, což je organizace zaštitěná Ministerstvem pro místní rozvoj ČR, která se dlouhodobě podrobně zabývá stavebním právem. Na těchto webových stránkách (pod názvem 1.000 otázek ke stavebnímu právu) provozuje konzultační středisko ke stavebnímu zákonu. Zde se na otázku „je stanovena minimální vzdálenost odstavu jednoduché stavby (podle § 104 zákona č. 183/2006 Sb.) od hranice pozemku?“ výslovně odkazuje na to, že „vzájemné odstupy staveb jsou stanoveny v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého jsou možné i výjimky dle § 26“. Za použití argumentu *ad minori a maius* je potom třeba uzavřít, že jsou-li odstupy staveb stanoveny pro jednoduché stavby [mezi nimi i stavby opěrných zdí do výšky 1 m ve smyslu § 104 odst. 1 písm. h) stavebního zákona], tím spíše by měly platit pro vyšší opěrné zdi, včetně Opěrné zdi o výšce až 5,2 m. Je tedy zřejmé, v případě opěrných zdí je třeba odstupové vzdálenosti dodržovat.

Žalobkyně dále uvedla, že se nelze ztotožnit ani s argumentací odvolacího orgánu, který uvádí, že „tato stavba se posuzuje dle ustanovení § 25 odst. 6 příslušné vyhlášky. (...)“.

Z rozhodnutí o odvolání je zcela zřejmé nepochopení struktury Vyhlášky, resp. jejího § 25 odst. 5 a 6. V případě zmíněných ustanovení se totiž jedná o vztah obecného ustanovení § 25 odst. 5 Vyhlášky a výjimky z tohoto ustanovení obsažené v § 25 odst. 6 Vyhlášky. Obě totiž řeší možnost umístit na pozemku související stavby (zde není sporu o tom, že opěrná zeď není stavbou podmiňující, tudíž tuto kategorii vynecháváme z argumentace, je však evidentní, že opěrná zeď, která umožňuje vyrovnání úrovně zahrady vedle rodinného domu, je stavbou související s užíváním rodinného domu). Podle obecného ustanovení (tj. § 25 odst. 5 Vyhlášky) platí, že související stavby nesmí být od společných hranic pozemků umístěny ve vzdálenosti menší než 2 metry. Toto pravidlo nemusí být výjimečně respektováno, jsou-li splněny podmínky uvedené v § 25 odst. 6 Vyhlášky, tj. odpovídá-li to charakteru zástavby a nejsou-li ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory (...) a je-li zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek. Splnění těchto podmínek musí být pochopitelně v předmětném stavebním řízení (zde řízení o dodatečném povolení stavby) řádně prokázáno a odůvodněno. V daném případě však zcela evidentně v obou rozhodnutích jakákoli zmínka o splnění těchto podmínek chybí. Prvoinstanční správní orgán se tedy zjevně zcela v rozporu s právem domnívá, že opěrná zeď je totéž co oplocení (k nesmyslnosti tohoto argumentu podrobněji na jiném místě této žaloby) a není tedy třeba jakékoli odstupy vůbec řešit. Odvolací orgán potom sice odkazuje na aplikaci výjimky uvedené v § 25 odst. 6 Vyhlášky, ponechává však tento odkaz zcela bez odůvodnění. Žalobkyně je přitom toho názoru, že stavba opěrné zdi neodpovídá charakteru zástavby (byť tento závěr může být subjektivní a tím pádem sporný, v rámci správního rozhodnutí je však třeba tuto otázku argumentovat, nikoli ji zcela pominout), každopádně však není v daném případě jakkoliv zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek, nejsou tedy splněny podmínky pro aplikaci § 25 odst. 6 Vyhlášky. V tomto smyslu jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná a tím pádem nezákonná. Žalobkyně byla navíc přesvědčena, že pokud by byly v předmětném stavebním řízení řádně posouzeny podmínky pro aplikaci § 25 odst. 6 Vyhlášky, nebylo by možno jeho aplikaci připustit minimálně pro nesplnění podmínky zamezení stékání dešťových vod na sousední pozemek. Nejenže v daném případě z povahy věci bude na sousední pozemek voda stékat povrchově, ale zároveň je opěrná zeď konstrukčně řešena tak, aby se dešťová voda zachycená opěrnou zdí na pozemku stavebníka kumulovala za opěrnou zdí a podpovrchově byla následně sváděna na sousední pozemek. K tomu viz vypořádání se s námitkami účastníků obsažené v prvoinstančním rozhodnutí, kde se uvádí, že „celé oplocení je na štěrkopískovém polštáři tl. min. 200 mm, který působí jako přirozená drenáž, nedovolující hromadění dešťové vody“. Je tedy zřejmé, že již projekt Stavby počítal s tím, že dešťová voda bude pod povrchem stékat na sousední pozemek jakožto pozemek, který je níže položený. Z uvedeného jasně vyplývá, že nebyly splněny podmínky pro umožnění realizace stavby na hranici pozemků ve smyslu § 25 odst. 6 Vyhlášky; Stavba přitom nerespektuje ani požadavek na minimální dvoumetrový odstup od hranice pozemku obsažený v § 25 odst. 5 Vyhlášky a jako taková tedy neodpovídá legálním požadavkům pro umísťování staveb. Takovou stavbu pochopitelně nebylo možno dodatečně povolit ve smyslu ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona.

Obsahem druhé námítky („Nevydání souhlasu s užíváním stavby“) žalobkyně učinila tvrzení, že vzhledem k tomu, že v daném případě jde o řízení zahájené na základě žádosti ze dne 11. 5. 2012, použijí se na řízení procesní pravidla obsažená ve stavebním zákoně před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. (viz jeho čl. II, bod 14). V té době znělo

ustanovení § 129 odst. 4 stavebního zákona následovně: „*bude-li předmětem dodatečného povolení stavba již dokončená, může v něm stavební úřad vyjádřit souhlas s jejím užíváním. U dokončené stavby, kterou lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, vyzve stavební úřad stavebníka k podání žádosti o jeho vydání.*“. Z dikce „*může (...) vyjádřit souhlas s jejím užíváním*“ však nelze dovodit možnost použití správní diskrece úřadu, zda v daném případě bude posuzovat podmínky pro vyjádření souhlasu s užíváním stavby, či nikoliv. Citované ustanovení totiž ukládá stavebnímu úřadu v situaci, kdy rozhoduje o dodatečném povolení již dokončené stavby, současně řešit i otázku užívání stavby, která by jinak vyžadovala vydání stavebního povolení (jako v daném případě). Pokud užívání takové stavby není podmíněno vydáním kolaudačního souhlasu (jako v daném případě), má stavební úřad povinnost v rámci rozhodnutí o dodatečném povolení již dokončené stavby vyjádřit souhlas s jejím užíváním, pochopitelně za předpokladu, že je v rámci předchozího řízení zjištěno splnění podmínek pro užívání takové stavby.

V této souvislosti žalobkyně odkázala mj. na komentář ke stavebnímu zákonu obsažený v systému ASPI (Stanislav Malý, Nový stavební zákon s komentářem, Wolters Kluwer, 2007) ke zmíněnému ustanovení, dle něhož „*této úpravy lze dovodit, že vyjádření souhlasu stavebního úřadu s užíváním stavby vydané podle věty první tohoto odstavce nahrazuje v těchto případech institut oznámení záměru stavbu užívat podle § 120 odst. 1 zákona. V takovém případě vlastník stavby (stavba je již dokončená) nemusí svůj záměr stavbu užívat stavebnímu úřadu nejprve oznamovat. Lze dovodit, že stavební úřad vydá souhlas, který bude součástí rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, s jejím užíváním z moci úřední na základě zjištění, které učiní při kontrolní prohlídce (...)*“. Pokud tedy došlo k vydání dodatečného povolení již dokončené Stavby bez toho, aby příslušný orgán zároveň řešil otázku užívání Stavby, resp. aby posoudil splnění podmínek pro vydání souhlasu s jejím užíváním a následně i formálně tento souhlas ve výrokové části předmětného rozhodnutí výslovně vyjádřil, jde o postup v rozporu se stavebním zákonem. Za souhlas s užíváním stavby dle § 129 odst. 4 stavebního zákona přitom nelze dle přesvědčení žalobkyně považovat pouhé stanovení podmínek pro užívání stavby.

Nelze v žádném případě přijmout závěr, že užívání Stavby bylo prvoinstančním rozhodnutím (nebo rozhodnutím o odvolání) schváleno, když v řízení o dodatečném povolení stavby evidentně nebyl posuzován skutečný stav realizované Stavby (soulad s projektovou dokumentací apod.) a prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje v tomto směru žádný výrok (souhlas), ani žádné odůvodnění. Tento nedostatek potom převzalo i rozhodnutí o odvolání. Ani rozhodnutí o odvolání, ani prvoinstanční rozhodnutí tedy neobsahuje zákonem požadovaný souhlas stavebního úřadu s užíváním stavby. Bez ohledu na to, že černá stavba opěrné zdi nemohla být po věcné stránce zpětně legalizována z důvodů uvedených výše, je tedy třeba uzavřít, že rozhodnutí, kterými měla tato stavba být legalizována ve smyslu § 129 stavebního zákona, jsou nezákonná pro absenci zákonem požadované náležitosti. Zároveň je možno upozornit na důsledek této nezákonnosti, a to sice že předmětnou Stavbu není možno užívat, neb zde chybí jakýkoliv úkon stavebního úřadu ve smyslu § 119 a násl. stavebního zákona. Přesto je Stavba stále užívána, aniž by příslušným orgánem byly zkontrolovány podmínky pro umožnění užívání. Nelze tedy vyloučit, že Stavba byla provedena v rozporu s příslušnými hmotněprávními normami, přičemž i užívání takové stavby by příslušný orgán svojí liknavostí *de facto* připustil. V tom žalobkyně spatřuje významný zásah do práv majitele

sousedního pozemku a na něm umístěných inženýrských sítí, potažmo však též do zájmu veřejného (bezpečnost osob apod.). Pouze na okraj žalobkyně podotkla, že následná novelizace předmětného ustanovení zakotvila výslovně povinné ohledání na místě, na jehož základě může stavební úřad posoudit, zda vysloví souhlas s užíváním dané stavby. Z tohoto doplnění nelze nepochybně *a contrario* dovozovat, že dříve prohlídka na místě nutná nebyla, naopak jde dle přesvědčení žalobkyně pouze o zpřesnění znění normy a výslovného zakotvení povinnosti, která již dříve byla v předmětném ustanovení z logiky věci obsažena. K tomu žalobkyně doplnila, jak vyplývá mj. z oznámení o zahájení řízení ze dne 27. 8. 2013, nebylo v daném případě prováděno žádné ohledání na místě.

Žalobkyně v rámci *třetího* žalobního bodu („Statický posudek – nedostatek vypořádání“) konstatovala, že žalovaný se nijak nevypořádal s podklady předloženými žalobkyní, resp. tyto odmítl s poukazem na to, že se netýkají Stavby. Je sice pravdou, že žalobkyně v rámci řízení nepředložila posudek opatřený konkrétními výpočty a razítkem autorizovaného inženýra, na druhou stranu se jedná o posudek odborně zpracovaný Ing. Pavlem Klírem, autorizovaným inženýrem geotechniky a pozemních staveb. Ten sice neobsahuje konkrétní výpočty (když autorizovaný inženýr neměl přístup k příslušným podkladům), avšak zcela jistě jej lze považovat za kvalifikované a odborně podložené vyjádření obav před důsledky realizace Opěrné zdi. Namísto toho, aby oba názory žalovaný konfrontoval a tyto obavy věcně vyvrátil (třeba i s odkazem na konkrétní místa původně předloženého statického posudku), pouze paušálně odmítl argumentaci žalobkyně s odkazem na nedostatek odbornosti. S takovým bagatelizováním žalobkyně zásadně nesouhlasí a je přesvědčena, že se v rámci odůvodnění rozhodnutí o rozkladu žalovaný nedostatečně vypořádal s její argumentací, v důsledku čehož je rozhodnutí o odvolání nepřezkoumatelné.

Stran *čtvrté námitky* („Nevyloučení dopadu na veřejný zájem“) žalobkyně konstatovala, že v rámci celého řízení o dodatečném povolení stavby (včetně odvolání) žalobkyně opakovaně akcentovala otázku dopadu existence Stavby na budoucí provádění oprav a údržby podzemních vedení vodovodů a kanalizací na sousedních pozemcích, tj. zda by v případě výkopových prací nutných k provádění údržby a oprav tohoto vedení nedošlo vlivem Stavby ke zvýšenému zemnímu tlaku na výkop a v případě pažení i na stěnu, o kterou by bylo pažení rozepráno. V kladném případě by totiž byla významně ztížena, ne-li přímo znemožněna, údržba či dokonce oprava vodovodu a kanalizace umístěné na sousedním pozemku. K tomu žalobkyně podotkla, že na zmíněné inženýrské síť se vztahuje zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, dle jehož § 1 odst. 2 se vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu se zřizují a provozují ve veřejném zájmu. Žalobkyně je přitom přesvědčen, že pokud by Stavba mohla ztěžovat nebo dokonce ohrožovat provádění údržby a oprav vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, nebyla by splněna podmínka daná § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby, totiž Stavba by v takovém případě byla v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Konkrétně za veřejný zájem v daném případě žalobkyně považuje zájem na bezproblémovém a bezpečném zajištění údržby a oprav veřejného vodovodu a kanalizace. Navíc žalobkyně akcentuje, že Stavba je umístěna v ochranném pásmu vodovodních řadů a kanalizačních stok ve smyslu § 23 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, aniž by k tomu byla příslušným úřadem povolena výjimka. Tuto skutečnost taky odvolací ani prvoinstanční orgán ve svých rozhodnutích nijak nezohlednily. Tyto obavy žalobkyně nebyly

adresovány ani ve stavebníkem předloženém statickém posudku, ani v řízení o dodatečném povolení Stavby nijak vyvráceny, dokonce nebyla tato otázka ani v prvoinstančním rozhodnutí ani v rozhodnutí o odvolání jakkoli řešena. Žalovaný i prvoinstanční správní orgán pouze odkazovali na projektovou dokumentaci ve vztahu k tomu, že Stavba nemá negativní vliv na existující vodovod a kanalizaci (ani s tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí - viz výše), vůbec se však nevyjádřili k otázce zhoršení možnosti oprav a údržby vodovodu a kanalizace v důsledku Stavby. V tom spatřuje žalobkyně nezákonnost obou rozhodnutí. Správní orgán se totiž pochopitelně v rámci rozhodnutí musí vypořádat se všemi argumenty, resp. námitkami, vznesenými účastníky řízení, jinak je třeba předmětné rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Jelikož v napadeném rozhodnutí o odvolání (stejně jako v prvoinstančním rozhodnutí) zcela absentuje jakékoliv vyjádření k otázce znemožnění či ztížení oprav a údržby veřejného vodovodu a kanalizace znemožněním provádění výkopových prací prováděných v sousedství Stavby, je třeba uzavřít, že obě napadaná rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. I z uvedeného je tedy zřejmé, že Stavbu nebylo možné dodatečně povolit.

Závěrečná, *pátá* žalobní námitka („*Porušení zásady litispendence*“) obsahovala tvrzení, že prvoinstanční správní orgán zaslal dne 27. 8. 2013 účastníkům řízení (včetně žalobkyně) oznámení o zahájení řízení o žádosti o dodatečné povolení Stavby ze dne 11. 5. 2012, a to včetně podrobného poučení účastníků řízení o jejich právech. Toto oznámení o zahájení řízení zaslal a správní řízení zahájil, přestože již o stejné věci bylo již dříve zahájeno řízení, a to dne 11. 5. 2012 (viz oznámení o zahájení řízení sp. zn. 5190/SÚ/12/Boč-330). Na základě nesprávného, resp. nezákonného postupu prvoinstančního správního orgánu tak došlo k situaci, kdy o jedné meritorní věci byla před stavebním úřadem z formálního hlediska paralelně vedena dvě řízení (alespoň se to tak oprávněně mohlo jevit účastníkům řízení), což je zjevně nezákonné a v přímém rozporu s § 48 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu; v souladu se základní právní logikou (argumentace *ad maiori a minus*) i komentářem (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., Správní řád - Komentář, BOVA POLYGON, 2. Aktualizované a rozšířené vydání, 2012) potom pochopitelně překážka věci zahájené platí i pro řízení vedená u stejného orgánu. Citovaný komentář potom odkazuje mj. na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci (SJS 962/2002), dle něhož „nelze akceptovat postup správního orgánu, který nerespektuje jednu ze stěžejních zásad řízení, totiž zákaz zahájit a vést řízení v době, kdy předchozí řízení není ještě pravomocně ukončeno. Tato procesní vada je natolik závažná, že sama o sobě působí nezákonnost rozhodnutí. (...)“. Totožnost věci i důvodu je přitom v daném případě jasně dána. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí sice prvoinstanční správní orgán odkazuje na průběh původního řízení o žádosti ze dne 11. 2. 2012 a snaží se na ně navázat, obdobně se i žalovaný v rozhodnutí o odvolání snaží toto zásadní procesní pochybení bagatelizovat, když uvádí, že pouze „stavební úřad nesprávně nazval oznámení č. j. 12153/SÚ/13 ze dne 27. 8. 2013 o zahájení řízení, místo pokračování v řízení“, žalobkyně se však proti takovému postupu ostře ohrazuje. Předně uvádí, že v rámci řízení o odvolání nepochybně nelze vykládat úkony (resp. vůli) prvoinstančního orgánu zcela mimo rámec jejich obsahu (jednoznačně projevené vůle) tak, aby byla případná pochybení napravena. Za druhé potom poukazuje na možné materiální dopady tohoto nezákonného postupu. V daném případě totiž nepochybně nelze vyloučit, že v důsledku úkonu prvoinstančního orgánu (oznámení o zahájení řízení

ze dne 27. 8. 2013) mohli někteří z účastníků řízení dospět k závěru, že původní řízení není nadále ukončeno, nejsou však v jeho rámci činěny žádné další úkony a veškeré aktuální úkony jsou činěny pouze v rámci řízení nového. To však tyto účastníci řízení mohli pustit ze zřetele a soustředit se na obranu svých práv v řízení původním. Případné „sloučení“ těchto řízení, k němuž fakticky došlo zahrnutím původní fáze do odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, je pochopitelně třeba považovat za nezákonné. Žalobkyně je přesvědčena, že správným postupem správního orgánu mělo být v daném případě pochopitelně použití postupu podle § 66 odst. 2 správního řádu, kdy řízení zahájené oznámením o zahájení řízení ze dne 27. 8. 2013 mělo být zastaveno a mělo být pokračováno v řízení původním, zahájeném oznámením o zahájení řízení sp. zn. 5190/SÚ/12/Boč-330. Žalobkyně je přesvědčena, že zde popsané pochybení prvoinstančního správního orgánu způsobuje takovou nezákonnost obou rozhodnutí, pro něž je třeba obě napadená rozhodnutí zrušit.

Pouze pro dokreslení žalobkyně uvádí, že dle dostupných informací prvoinstanční správní orgán v daném případě i přes jednoznačné porušení stavebního zákona stavebníkem ani nezahájil správní řízení o přestupku ve smyslu § 178 odst. 2 písm. d) stavebního zákona (s možností udělit pokutu až do výše 500.000,- Kč). I z uvedeného je zřejmé patrná preference zájmů stavebníka před zájmy dalších účastníků řízení. Nelze se přitom ztotožnit s úvahou žalovaného, který sice připouští, že „*provádění stavby bez povolení a opatření stavebního úřadu je jednoznačně nesprávné*“ (dle žalobkyně má být pochopitelně uvedeno „nezákonné“), na druhou stranu však z toho nevyvozuje žádné důsledky a uzavírá, že podáním žádosti o dodatečné povolení stavby je celá věc zhojena. Tato úvahu je přitom zcela zjevně nesprávná a postupoval-li by stavební úřad skutečně objektivně a v zájmu ochrany veřejného zájmu (včetně zájmu účastníků řízení), musel by minimálně zahájit správní řízení o deliktu nepochybně spácháním stavebníkem.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu, replika

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 7. 2014. Navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou, když argumentačně vycházel z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Na vyjádření žalovaného žalobkyně reagovala replikou ze dne 27. 11. 2014, v níž podrobně reagovala na tvrzení krajského úřadu.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. S tím souvisí i to, že žalobce by měl brojit především proti těm rozhodovacím důvodům, na nichž je napadené rozhodnutí skutečně postaveno, a/nebo proti takovým vadám řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona účinného v době podání žádosti o dodatečné povolení stavby, stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby oplocení.

Podle § 104 odst. 1 písm. h) stavebního zákona účinného v době podání žádosti o dodatečné povolení stavby, ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují stavby opěrných zdí do výšky 1 m, které hraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím.

Z logiky věci pak lze dovodit, že stavebnímu povolení podléhají stavby opěrných zdí přesahující výšku 1 m. Pro úplnost soud uvádí, že v daném případě byla hlavní hmota oplocení (opěrné zdi) výškově stupňována v rozsahu 3,8 – 5,2 m (výška od základu).

Žalobkyně se v *prvém* žalobním bodu dovolává nedodržení odstupových vzdáleností, přičemž odkazuje na § 25 odst. 5 a 6 Vyhlášky.

Soud shledal tuto námitku důvodnou.

Podle § 25 odst. 5 Vyhlášky, vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.

Podle § 25 odst. 6 Vyhlášky, s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že na stavbu nedopadá § 25 odst. 5 Vyhlášky. Stavební úřad však vyloučil i aplikaci § 25 odst. 6 Vyhlášky a dospěl k závěru, že Stavba se posoudí pouze podle § 20 Vyhlášky, který upravuje obecné požadavky na umístění staveb (viz str. 5 stavebního povolení). Žalovaný pak tuto optiku korigoval tak, že závěry prvoinstančního správního orgánu nejsou z tohoto pohledu chybné, stavební úřad však opomněl zdůraznit, že stavba se posoudí podle § 25 odst. 6 Vyhlášky.

Za těchto okolností bylo nezbytné trvat na tom, aby bylo v prvoinstančním, resp., napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno, jak bude zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek (neb žalobkyně cílila tuto část námitky do nedostatku rozhodnutí spočívajícím právě v nevypořádání se s otázkou zamezení stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek).

Nebylo lze jinak, než takové námitce přitakat.

Stavební úřad se k otázce případného stékání dešťových vod ze stavby na sousední pozemek nevyjádřil přímo. Pouze na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí, konkrétně v reakci na námitku žalobkyně uplatněnou v rámci stavebního řízení, uvedl následující: „Z reakce z nahlížení do spisu ze dne 2. 10. 2013 Ing. Adolfa Rosenberga zástupce investora na základě plné moci: Statický posudek předaný k projektu pro dodatečné povolení stavby, dostatečně prokazuje stabilitu stěny. Hloubka založení je volena tak, aby kanalizace nebyla přítěžována tlakem zeminy a opačně, aby bylo možno provést výkop pro kanalizaci a stěna nebyla ohrožena. Jak jsem již uvedl vícekrát, celé oplocení je na štěrkopískovém polštáři tl. min. 200 mm, který působí jako přirozená drenáž, nedovolující hromadění dešťové vody. Železobetonové základy jsou řádně provázány kari-sítěmi (i ve spodním rohu). Takže smykový posun je vyloučen. Většina povrchových vod je svedena do nádrže na dešťovou vodu a odtud přepadem do kanalizace (povoleno ve SP). Další část vod je přes systém drenáží v horní části pozemku zadržována v jezírku na pozemku stavebníka. V neposlední řadě je pozemek značně ozeleněn (viz příložené foto), zeleň spotřebuje velké množství dešťové vody. Většina dešťových vod se k oplocení ani nedostane.“.

Vyjde-li soud z tvrzení odvolacího správního orgánu, že stavební úřad pouze opomněl zdůraznit, že Stavba se posoudí podle § 25 odst. 6 Vyhlášky, pak lze reakci vyjevenou na str. 5 stavebního povolení považovat za určité vypořádání se s podmínkou danou § 25 odst. 6 Vyhlášky věty druhé (části za prvním středníkem).

Třeba konstatovat, že ono vypořádání se s podmínkou bylo zcela nedostatečné.

Prvoinstanční správní orgán totiž přijal za své tvrzení, že podloží stavby (štěrkopískový polštář) působí jaké přirozená drenáž nedovolující hromadění vody (u linie stavby). V takovém případě je ovšem důvodná obava žalobkyně, že voda může pod povrchem stékat na její, níže položený pozemek. Vzhledem k tomu, že podmínka daná § 25 odst. 6 Vyhlášky je kategorická - musí být zamezeno stékání dešťových vod na sousední pozemek - měly správní orgány přesvědčivě odůvodnit, proč je taková obava lichá. K tomu ovšem v případě stavebního povolení nedošlo a žalovaný správní orgán se touto otázkou výslovně nezabýval. Vzhledem k tomu, že shledal závěry stavebního úřadu za správné, lze usuzovat, že se ztotožnil i s nevyhovujícím hodnocením zamezení stékání dešťových vod na sousední pozemek. Za těchto okolností proto soud posoudil první žalobní námitku jako důvodnou.

Stran druhé námítky soud odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě, s nímž se při hodnocení této námítky ztotožnil. Žalovaný správní orgán zde uvedl následující: „Vzhledem k datu podání žádosti stavebníka, se na předmětné řízení použijí procesní pravidla stavebního zákona platná před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. V té době znělo ustanovení § 129 odst. 4 stavebního zákona: „Bude-li předmětem dodatečného povolení stavba již dokončená, může v něm stavební úřad vyjádřit souhlas s jejím užíváním. U dokončené stavby, kterou lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, vyzve stavební úřad stavebníka k podání žádosti o jeho vydání.“. Z dikce tohoto znění a z komentáře stavebního zákona žalobce dovozuje povinnost stavebního úřadu v rámci rozhodnutí o dodatečném povolení již dokončené stavby vyjádřit i souhlas s jejím užíváním, pochopitelně za předpokladu, že je v rámci předchozího řízení zjištěno splnění podmínek pro užívání takové

stavby. Takovou úvahu žalovaný považuje za mylnou, neboť pokud by šlo o povinnost, v daném ustanovení by slovo „může“ bylo nahrazeno slovem „musí“. Stavební úřad tedy postupoval v souladu se zněním stavebního zákona, mimo jiné s ust. § 129 odst. 4, a z jeho postupu není zřejmé, že by stavebníkovi jakkoli stranil. (...) Stejně tak mylným shledává žalovaný i tvrzení žalobce, že stavební úřad nepostupoval správně, neboť nebylo v daném případě prováděno žádné ohledání na místě. Takovou povinnost ale procesní pravidla platného stavebního zákona v době průběhu správního řízení neobsahovala. Tuto povinnost stanoví až novelizace předmětného ustanovení o postupu stavebního úřadu v procesu dodatečného povolení stavby. Není tedy pravdou, že nyní jde výslovným zakotvením povinnosti, pouze o zpřesnění znění normy, která již z logiky věci takovou povinnost obsahovala.“.

Ani třetí uplatněnou námitku soud důvodnou neshledal. Primárně vycházel z toho, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

V dané věci žalobkyně ani ve stavebním řízení, ani v žalobě nekonkretizovala, jak bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv tím, že nebylo vzato v potaz posouzení Ing. Pavla Klíra. Soud se nedozvěděl, které části posouzení (a jak) hovoří ve prospěch žalobkyně, příp. jak jsou v rozporu s podklady, z nichž vycházely správní orgány. Nadto,

sama žalobkyně relativizuje obsah onoho posouzení tím, že uvádí, že neobsahovalo konkrétní výpočty. Pak je ovšem nemožné přezkoumat s čím se správní orgány nevypořádaly, příp. s čím se vypořádaly chybně.

Ve vztahu k čtvrté žalobní námitce soud připomíná, že žalobkyně, s odkazem na § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona účinného v době podání žádosti, namítala ohrožení zájmů chráněných zákonem o vodovodech a kanalizacích a rovněž vyjádřila obavu o možnost realizovat opravu vodovodu a kanalizace. Žalovaný se těmito námitkami vypořádal na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl: „*Odvolací správní orgán, jak již uvedl ve svém rozhodnutí č.j. 138/SU/13-7 ze dne 27.3.2013, konstatuje, že v předmětném případě měl stavební úřad k dispozici projektovou dokumentaci včetně statického posudku předloženou stavebníkem. Tato projektová dokumentace je zpracovaná oprávněnou autorizovanou osobou Ing. Adolfem Rosenbergem, autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. Dle ustanovení § 159 odst. 2) stavebního zákona: Projektant odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí. Je povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru a působit v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Statické, popřípadě jiné výpočty musí být vypracovány tak, aby byly kontrolovatelné. Není-li projektant způsobilý některou část projektové dokumentace zpracovat sám, je povinen k jejímu zpracování přizvat osobu s oprávněním pro příslušný obor nebo specializaci, která odpovídá za jí zpracovaný návrh. Odpovědnost projektanta za projektovou dokumentaci stavby jako celku tím není dotčena. Součástí předmětné projektové dokumentace je i statický posudek vypracovaný Ing. Jiřím Birkou (ČKAIT 0300586), autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby a statiku a dynamiku staveb. Z tohoto posudku je patrné, že předmětná opěrná zeď byla posouzena jak na překlopení, tak na posunutí. V závěru posudku je statikem konstatováno, že úhlová opěrná zeď oplocení vyhoví jak na překlopení, tak na posunutí a neovlivní souběžně procházející kanalizaci. Tento závěr vychází z prokázání vyhovujícího napětí v základové spáře. Protože odvolatel žádnými výpočty ani odborným posudkem, který by se týkal dodatečně povolované stavby opěrné zdi, neprokázal opak, stavební úřad ani odvolací správní orgán nemá důvod statický posudek, který je zpracován autorizovanou osobou a je součástí projektové dokumentace k dodatečnému povolení stavby „oplocení - opěrná zeď Jenišov, Pod Rohem“, zpochybňovat. (...) Stavebník předložil stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci a statický posudek, který posuzuje vliv stavby na okolí a navrhl úpravu opěrné zdi a posoudil a navrhl konkrétní řešení projektové dokumentace pro dodatečné povolení stavby, takové, že provedení stavby nemá negativní vliv na okolní pozemky a stavby na nich.“.*

Soud je přesvědčen, že takové odůvodnění neobstojí, což opírá o závěry vyjevené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009 – 163 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž kasační soud mj. uvedl: „**(...) Pokud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezabavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená**

stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. **Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení předložených námitek účastníků řízení po stránce věcné.** V posuzovaném případě se role stavebního úřadu v podstatě zredukovala toliko na sběr odborných vyjádření obsažených v jednotlivých stanoviscích. Z textu vlastního odůvodnění rozhodnutí o námitkách se jeho adresát nedozví, co bylo obsahem těchto stanovisek a z jakého důvodu na ně stavební úřad vlastně odkazuje, což lze doložit vybranou citací uvedenou výše. Z dikce § 62 a § 126 stavebního zákona je však zřejmé, že stavební zákon takovou pasivní roli stavebním úřadům nepředepisuje. (...) Tyto závěry odpovídají ustálené judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008 – 123, a ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 – 30, oba dostupné na www.nssoud.cz). **Nad to je třeba podotknout, že ve stavebním řízení tato stanoviska představují jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž je povinností stavebního úřadu uvést, jak se s nimi vypořádal, což dokládá i znění § 68 odst. 3 správního řádu.** Stejnou povinnost mají ostatně správní orgány ve vztahu ke všem námitkám účastníků řízení. (...) Nejvyšší správní soud celkově uzavírá, že bylo povinností správních orgánů se s konkrétně předloženými námitkami náležitým způsobem vypořádat. To znamená, že měly uvést zcela konkrétní důvody, proč případně tyto námitky nejsou důvodné, a vypořádat se s nimi po věcné stránce. K tomu mohou sloužit podkladová vyjádření a stanoviska dotčených orgánů státní správy, která však tvoří podklady pro vydání rozhodnutí a je povinností stavebního úřadu se s nimi k vzneseným námitkám vypořádat. **Role stavebního úřadu se proto nevyčerpává tím, že pouze shromáždí a reprodukuje odborné podklady, nýbrž je k námitkám hodnotí a z jejich hodnocení posléze ve svém finálním rozhodnutí vychází.**

Krajský soud je toho názoru, že byť se rozhodnutí kasačního soudu vztahovalo ke stanoviskům dotčených orgánů státní správy, lze jeho závěry použít i na posouzení postupu správních orgánů při hodnocení projektové dokumentace či statického posudku. A v takovém případě napadené rozhodnutí kritériím nastaveným citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu nedostalo. Omezilo se totiž na pouhý výčet části podkladové dokumentace. V rozhodnutí absentují hodnotící úvahy učiněné na základě podkladů pro rozhodnutí ve vztahu k žalobkyní uplatněným námitkám. Jednoduše řečeno, správní orgán vyjevil jen to, že shromáždily odborné podklady. Cokoliv dalšího, co je ve světle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 – 163, nezbytné, v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí (k tomu srov. výše citaci z odvolacího rozhodnutí).

Stran **páté námitky** soud odkazuje vlastní argumentaci vyjevenou v případě třetího žalobního bodu a konstatuje, že ani v rámci poslední námitky žalobkyně nevyjevila, jak konkrétně bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. Uvedla pouze, že „(...) v daném případě totiž nepochybně nelze vyloučit, že v důsledku úkonu prvoinstančního orgánu mohli někteří z účastníků řízení dospět k závěru, že původní řízení není nadále ukončeno, nejsou však v jeho rámci činěny žádné další úkony a veškeré aktuální úkony jsou činěny pouze v rámci řízení nového. To však tito účastníci řízení mohli pustit ze zřetele a soustředit se na obranu svých práv v řízení původním.“. Bez náležité konkretizace

však nebylo možné přezkoumat možný negativní dopad do práv žalobkyně, a žalobní bod byl proto shledán nedůvodným.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro částečnou nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobkyně konkrétní výši uplatněných nákladů specifikovala v podání ze dne 27. 11. 2014, kde se domáhala přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč. Vzhledem k tomu, že požadovaná výše odpovídala výši náhrady nákladů, kterou bylo lze žalobkyni přiznat, soud rozhodl tak, že žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **15.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika žalobkyně ze dne 27. 11. 2014.

Protože žalobkyně byla zastoupena zástupcem – plátcem DPH, byly odměna zástupce a náhrada zástupce navýšeny o částku **2.142,- Kč** odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. září 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková